

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagós)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LA FESTA DE LES BESTIES I EL LLEO DEL PARC

PIZAROL

—Surt d'aquí al darrera! Et fan por les bèsties i els homes, no?

La reforma tributària

Els Reials Decrets d'en Calvo Sotelo, les darreres disposicions dictades en matèria d'Hisenda, han promogut un gros aldarull, han aixecat una gran pòlsaguera.

Els senyors Esteves de tot arreu, els propietaris rústics i urbans d'aquí i d'allà de l'Ebre estan que treuen foc pels queixals contra el flamant ministre de Finances.

Com que gairebé a tots se'ls podria agafar en frau flagrant envers el Tresor, ningú vol que es posi en clar el montant de la seva renda, el líquid impossible de les seves finques.

I així tots plegats, en unió cridanera, clamen sorollosament contra el llibre de vendes i contra les declaracions del valor en venda i en renda del immobles, de la propietat edificia i fundiària.

Que paguin els pobres, és el mot d'ordre d'aquesta trepa ben habillada. Que surti tot el gas del pressupost d'ingressos dels impostos indirectes.

I bé. Per això nosaltres no hi podem passar.

Que la nivellació del pressupost ha de partir de la minva de les despeses més que del augment dels ingressos, està bé. Que s'han d'escapçar les xifres referents al Marroc, a personal, a material, a serveis improductius, a Ministeris que són una càrrega o una nosa més que els orgues d'una funció pública, conformes.

Que el llibre de vendes del comerç servirà per escanyar als petits més que per fer tributar als grossos, no hi ha que dir-ho.

Que la propietat urbana, per les limitacions de què a conseqüència de la guerra ha sigut objecte la puja dels lloguers, mereix algunes consideracions, és ben cert.

Però, que la meitat de la riquesa agrària espanyola està per millorar i l'altra meitat està catastrada amb prou feines pel cinquanta per cent del seu valor, és l'Evangeli.

Doncs, si l'Estat té despeses i el crèdit està exhaurit i no hi ha més remei que demanar recursos a l'impost, el natural és que paguin els que tenen i no els que no tenen.

Els latifundis d'Aragó, d'Extremadura, d'Andalusia i de Castella; les deveses, els vedats de caça, les terres inexplorades poden proporcionar al Tresor abundants recursos, poden constituir una font inesgotable de cabals.

Voler, en conseqüència, conèixer el seu valor veritable, el trobem just.

CRONICA

La caiguda del sentit moral

Aquest afer dels bitllets falsos que ha commogut l'Europa, mostra com ha caigut l'esperit moral. Heu's aquí prínceps, dignataris, bisbes, grans caps de policia, falsificant moneda. En guerra i en amor diuen que l'or és ço primer. En les conspiracions, també. Volien restaurar la monarquia aquests conspiradors, i han llençat bitllets i bitllets, per milions, falsos, contribuint, de passada, al desprestigi del franc. Queien en indignitat i en delinqüència aquests cavallers realistes, però no ho miraren, procedint com uns anarquistes menyspreadors del capital i dels símbols del capital.

Es retreu el gest d'en Pitt falsificant els assignets de la revolució francesa. No és ben bé igual. En Pitt no es lucrava. En Pitt llençà assignets falsos per a crear una nova dificultat a la república jacobina i ferir el seu crèdit. Els monàrquics hongaresos, es converteixen en moneders falsos per a obtenir diners. Cerquen un guany per a una finalitat política. En Pitt no volia més que aquesta finalitat.

Tot això és el relaxament portat per la guerra. Amb els quatre genets de l'Apocalipsis es desbocaren altres genets morals, i gent que abans no hauria assassinat, assassinava, i gent que no hauria gosat passar un bitllet equivoc, en fabrica de falsos a milers. Són emportats per la dèria de l'èxit i per l'obsessió de la voluntat. Fer, executar, realitzar, aconseguir: heu's aquí els verbs imperatius. Els altres valors que imposen la moral cristiana i la convivència social desapareixen, i així, en la post-guerra, hem pogut veure el robatori violent, pistola en mà, dels d'abaix, i la falsificació de bitllets, dels de dalt.

La consciència d'Europa resta ben viva, malgrat aquests episodis. La reacció davant dels aristòcrates moneders falsos, immediata. Els blasons no han deturat a la justícia. Però resta, per a nosaltres, el fet de què tota norma de moral ha estat trençada pels conservadors quan no han tingut prou diners per a defensar la seva causa.

PARADOX

L'homenatge a en Rusiñol

Ja ho sabem, no podia ésser altrement. L'homenatge al nostre gran Santiago Rusiñol ha estat un èxit formidable, l'èxit que el nostre "Tiagu" es mereix. Rusiñol és l'home que més ha treballat per Catalunya, i és, alhora, l'home més popular de Catalunya; Rusiñol és un gran pintor, un gran novel·lista, un gran comediògraf, un gran poeta i ha donat a la nostra terra el "Cau Ferrat", un dels més importants dels nostres museus; Rusiñol, així mateix, és un amic del poble que ha copsat l'esperit del poble. Veu's aquí perquè és tan estimat i admirat.

La gentada que hi assistí, doncs, fou enorme, molt superior a la que es creia. Hi anà tota la intel·lectualitat catalana, i la que no hi pogué anar s'hi adherí; hi havia un nombre immens d'admiradors de Barcelona i d'arreu de Catalunya. A Sitges, no quedà ningú, absolutament ningú, a casa, tothom sortí al carrer a homenatjar al Mestre. I encara, al vespre i l'endemà, se sentí gent plànyers de no haver-hi pogut assistir; els obrers de Barcelona, per exemple, veient que no podien anar-hi, li han organitzat un vermut popular que tindrà lloc el dia 24.

Ha estat una cosa escaient fer l'homenatge a Sitges. Sitges és la terra més aïmada d'en Rusiñol i a ell deu l'ésser el que actualment és.

No volem ara ressenyar l'acte. En la nostra fraternal L'ESQUELLA DE LA TORRATXA d'ahir, els nostres amics lectors podran trobar-hi detalladament la informació de l'homenatge i els parlaments pronunciats sencers. Avui, doncs, no ens toca fer altra cosa que aquesta impressió de l'acte que anem donant.

L'homenatge consistí, com se sap, en una anada col·lectiva a Sitges, en tren especial, per a lliurar a Santiago Rusiñol la corona de roure i llorer, esculpida en ferro, obra de l'orfebre senyor Jaume Mercader i del forjador senyor Muñoz Morató, segons un dibuix de Domènec Carles, la corona que Catalunya li ha ofrenat a les seves glòries i triomfs. Josep Maria de Sagarra pronuncià el parlament i la corona li fou donada pel seu nét Jaume Planàs. Després d'una breu visita al gloriós "Cau Ferrat", es serví l'apaf a l'Hotel Subur, i a l'hora del

brindis li ofrenà el banquet en Pompeu Fabra i parlaren després Ignasi Iglesias, Pere Corominas, el senyor Cabré, en nom dels senyors Esteves, i el sitgetà senyor Salvador Soler. Tots ells, així com el d'en Sagarra, foren uns bons parlaments. Santiago Rusiñol contestà amb unes paraules plenes d'emoció, bellesa i gràcia.

A ben dinat es tocaren sardanes i tot seguit s'emprengué el retorn a Barcelona. A la nit, es celebrà una gran funció a "Romea", representant-se *L'auca del senyor Esteve* i *L'alegria que passa*, amb el concurs de la Josefina Bugatto i la direcció orquestral del mestre Enric Morera.

L'èxit no fou solament per la gran gentada de tot Catalunya que hi assistí, sinó per les ovacions formidables que es tribu-taren al pas d'en Rusiñol.

A la sortida de Barcelona, a l'arribada a Sitges, durant tot el curs de la comitiva, al lliurar-se-li la corona, al final del seu parlament al dinar, durant la tocada de sardanes, al retorn, les ovacions i els crits d'entusiasme no cessaren mai. El poble estava ben compenetrat amb l'homenatge i amb l'homenatjat.

L'emoció de l'acte, portà altres fortes emocions. La més forta fou la salutació dels presos. En passar el tren per davant de la presó, els presos saludaren el Mestre fent voleiar els mocadors. Els viatgers els ho contestaren. L'emoció de tots fou gran; Rusiñol i d'altres ploraren. Entre les adhesions rebudes, n'hi havia una dels presos amb un retrat d'en Rusiñol a la ploma fet per un d'ells. Rusiñol, en haver deixat lluny la presó, exclamà:

—Vull anar personalment a la presó per agrair-los aquestes mostres d'adhesió tan sentides i sinceres; proposo de veure si és possible d'organitzar a dins de la presó la representació d'una de les meves comèdies. Potser, jo mateix, els llegiré una obra meva.

Un altre moment emocionant fou la visió del carro de *L'alegria que passa*. Un grup d'admiradors del Mestre, d'Arbós, havia instal·lat en un carrer de Sitges la reproducció del carro dels saltimbanquis. A dintre el carro, una "Zaira", i en passar la comitiva el "clown" recità un dels bells passatges de la bella comèdia. Era una reproducció molt ben feta, que admirà a tothom.

Un altre moment, encara, fou el del xòfer de l'automòbil de lloguer que agafà en Rusiñol en arribar a Barcelona. En anar-lo a pagar, digué:

—Sóc un català, i no puc cobrar res per haver dut en Rusiñol al ceu cotxe.

L'homenatge a Rusiñol, repetim-ho, ha estat l'homenatge sincer de tot Catalunya.

Per acabar, volem dir alguns dels noms dels assistents. Hi havien representades o adherides totes les entitats corals, musicals, culturals, artístiques i populars de Catalunya, tots els periòdics catalans, Antoni López i família, la família Rusiñol, Amadeu Vives, Enric Morera, Joan Estelrich, Pere Corominas, Ignasi Iglesias, Sagarra, Maria Vila, Pius Daví, Ramon Casas, Clarasó, Pompeu Fabra, Bagarà, Joaquim Ruyra, Pere Rahola, Salvador Perarnau, Francesc Madrid, Brauli Solsona, Eduard L. Chavarri, Pellicena, Junyent, Camps i Margarit, Alexandre Plana, Carles Soldevila, Emili Ferrer, Durán i Tortajada, Marius Aguilar, Joan de l'Encina, el pintor Mir, Francesc Pujols, Jaume Mercader, Joan Creixells, Borralleras, August Pi i Sunyer, Garriga Massó, Melcior Font, R. Canals, Vilumara, Alarma, Colom, Opisso, Iu Pascual, Padilla, Vayreda, "Picarol", Plandiura, els empresaris Canals i Sugrañes, Givanel, Lluís Capdevila, Ribera-Rovira, Lluelles, M. Utrillo, Avelí Artís, Enric Giménez, l'actor de Rosas, en representació de l'Argentina, C. Ametlla, el director de *La Voz de Valencia*, B. Utrillo, Pere Rodón, que duia la representació dels catalans d'Amèrica, Labarta, Martí Folguera, Mompou, Ventalló, Kitschener, Inglada, i tant i tant d'altres. Tots els artistes i homes de lletres catalans que no hi eren, s'hi adheriren. Entre aquestes adhesions esmentem les de *El Sol* i *La Voz*, de Madrid, que trameteren un pergami escrit en català, que portà el caricaturista Bagarà, i en el qual signaren tots els redactors i col·laboradors dels esmentats diaris.

Homenatge popular a Rusiñol

A l'homenatge que tot Catalunya ha tributat a Santiago Rusiñol, nostres obrers volen contribuir-hi amb un complement a l'homenatge d'ells sols. Trobem excel·lent la idea. Veritablement és una cosa emocionant veure com els obrers estan compenetrats amb l'obra del gran escriptor.

L'acte consistirà en un vermut popular que es celebrarà diumenge, dia 24 d'aquest mes, a migdia, en un local que s'anunciarà oportunament. La inscripció valdrà cinc rals i es pot fer a l'Escola Politècnica i a les redaccions de LA CAMPANA DE GRACIA, *L'Esquella de la Torratxa* i *El Escàndalo* i a altres llocs que s'anunciaran.

ELS PRESOS I EN RUSIÑOL

—Gràcies, germans del meu cor! Si fos per mi, ja us obriria les portes!

PROFECIES

Aquest món de mones està trasbalsat, ja no s'hi pot viure amb tranquil·litat. Ai, les profecies de Vicents Ferrer com ara resulten certes a tot ser!

totes les indústries treballen amb por tement veure's pobre tremola el senyor; que res no és estable que res no és segur, ni sols les pessetes que al damunt pots dur, car si no vigiles et veus atracat i com una rata et deixen pelat.

Avis als lectors

En l'hora present, es fa molt difícil poder publicar res que sigui veritablement interessant. Ningú no ignora aquests entrebancs.

L'obra de Torres-García a la Diputació

Aquelles belles, bellíssimes pintures murals d'en Torres-García al Saló de Sant Jordi, de la Diputació, que havien pogut estar acabades, han estat esguerrades. La magnífica obra d'art ha estat feta malbé per l'actual Diputació.

des i que les obres es realitzen con el màxim respecte possible a dichas incipientes pinturas. Aquesta nota diu bé qui són els senyors aquests i vol veure que tenen prou criteri i capacitat per a judicar les belles obres d'en Torres-García; i tots sabem que això no és possible.

Una veritable obra d'art que existia al Palau de la Diputació, gràcies a la Diputació actual ja no hi serà i l'obra restarà destruïda per sempre, trencada pels cops dels paletes manats per ells.

A les protestes que hi han hagut, avui hi afegeix la seva LA CAMPANA DE GRACIA, majorment quan es vol posar en el lloc de les pintures destruïdes una Verge de Montserrat d'un pintor desconegut.

Aviat sortirà una publicació setmanal, titulada "La Novela Nueva", de la que ha d'ésser director el nostre company Angel Samblancat.

La setmana passada el nostre estimat company Salvador Perarnau donà una conferència al local social dels cambrers i cuiners, parlant del tema: "El problema obrer és problema de cultura".

La sala estava plena de gom a gom. En Perarnau obtingué un èxit gran, i ben meregut.

A l'Ajuntament han mort tots els gats que es mantenien per l'extermini de les rates. Temien que es "tornessin" rabiosos.

I els varen matar de la manera més cruel que es pot imaginar: donant-los-hi estrignina

LO NOY DE LA MARE.

LA TARDE DE LO DIJOUS.

No se podrán queixar los que desitjan la civilització y adelantó de Barcelona. Ja han passat aquells temps en que para Nadal se guardava lo sortit ab creus y ganterons, y que era precis ser nuvia para tréuer a relluir lo pali bo y lo adrés de canya.

home del paper que de avuy á demá se 'la ha trovat mullats. Allí sols hi ha senyors y senyoras plens de luxo, de goig, y de satisfaccions.

REVISTA DE TEATROS.

Ara sí qu' es cosa vista que 'la filarmónichs barcelonins están condemnats á no poder sentir música francesa. Renuncieu á tota esperanza, ¿Que hi voleu fer? Las armónicas melodias de Bounledieu, Haley, Massé, Aubert y altres homens eminentes en la ciencia musical, no podrán ser esolladas en la filarmónica ciutat dels complexes.

sada de zarzuela, y la veritat, tampoch ha satisfet. Y no creguin que 's per falta de bondat en la música, lluny d' aixó: molt al contrari. Impossible es á fé escoltar sens vera complacensa, á poch músich que se sia, las agradables armonias que per tot y totes sas pessas descollan ab profusió. Impossible es deixar de aplaudir, la magnífica plegaria del final del 2.º acte lo terceto de la campana, la marxa dels Dragons y en una paraula tota aquella música que arroba de debó.

SANTA LLUCIA, CASAS.

-Ya que las casas de la Fira de Sta. Lluçia no t'han agradat, ves si per aqui al Ensanche hi ha cap que fassi per tu. -No m' agradan, no m' agradan... -Bé deya lo teu avi: ¡res li agrada, també apura! jo no sé qué li darem.

S'HAN AUGMENTAT ELS TRIBUTS

-Ah, sí? M'apugen la cotribució? Doncs jo apujaré els lloguers.

després de vuit dies de no donar-los menjar, i els que vomitaven la metzina els mataven a trets, en el mateix vestíbul de l'Ajuntament, o escanyant-los pel coll amb unes tenalles d'un metre d'alçada. I això al cap de pocs dies que la "Societat Protectora d'Animals" havia imposat la seva medalla a personalitats de la Casa Gran.

Quina gent!

Un advocat ha presentat una demanda contra la que era la seva promesa, perquè aquesta havia trencat les relacions. Li reclama pesetes 90.000 pels perjudicis que això li ha ocasionat; entre aquesta quantitat hi ha 50.000 pesetes pel "desgast" (porcl) produït, 21 per una fotografia que es va fer, les que es gastà amb taxis, etc.

Ai, pobret, que la promesa l'ha engegat! Ara no el voldrà cap més noia, perquè seria plat de segona mà.

A l'Ajuntament hi ha una pau com no s'havia vist de dos anys ençà. Per què? Aneu-ho a saber! Ben segur és per a tapar la mar de fons que hi ha. Ja veureu com la pau no dura ni vuit dies.

L'Ajuntament ha celebrat un ple secret, un ple sense públic ni premsa. Ara, amics lectors, deveu somriure. Un ple secret?, us deveu preguntar. Sí, havia d'ésser secret. "Havia", però no ho fou. En acabar-se, als regidors els faltà temps per a explicar el que havia passat.

La Comissió d'Obres Públiques municipal ha enllestit el projecte de l'edifici dels Jutjats municipals.

Ja no ens ve d'un projecte. Des de què hi ha d'alcalde el baró de Viver, s'han fet aquell miler de projectes Però n'hem vist realitzats només dos (la Plaça de Catalunya i la modernització de les clavegueres del cau vell). Però, és clar, no costa gaire fer projectes.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Calle del Olm, número 8

LO NOY DE LA MARE.

poeta; més que si s'edifica ab asiduitat difícil art que ha emprés podrà fer calcom de bo. Com a primera obra té molts defectes; però conté moltes belleses i trossos de fluida versificació. Las dimensiones de la revista no us permeten dir mes. L' autor Sr. Ferrer y Codina fou cridat en escena aixís com los actors.

L' AVI VELL.

EPIGRAMAS.

Perqué m'has trencat un vidre?
Es que no ho volia fer!
Y si t'clavés una morma?
Donchs seria molt mal fet.
Lo vidre si l'he romput,
Es estat sense voler,
Y vosté si m'és un tanto
Ne 'daria espresament.

ANTONY SERRA.

Casi he gastat tots los mistos
Y no m'vol tirá 'l cigarro.
Un cigarro que no tira
Crech que 'l millor es tirarlo.

L'obra que fa en Salvador
Será obra bona.
De sobras.
Voi dir, que es bon escriptor?
Es bastant bon mestre d'obras.

Home, vaig a comprar una casa.
N'hi sé una de molt bona al Eusanxe.
Bueno: ja farà 'l favor de portarmela, ó fermela portar.
Què diu?
Vull dir que jo no puch anar a buscar perquè tinc d'arreglar lo demés del pesebre.

Donas noticias tenim d'una zarzuela, música del conegut barloneo senyor Baraldi.

Com es que La Comedie parla tant mal del baix senyor Petit?
No sé, però a mi m'sembra que el senyor Petit, a pesar del seu nom, no es tant baix com altres baixos.

Miris, senyor Baisata, 'ls fletes d'aquel género, de Barcelona a la Habana, costan 20 duros, y l'embarcar los mateixos géneros, del moll non a bordo del vapor, que está en lo port, val 16 duros y dos rals.
No n'fassi cas, senyor Llull, se conta de un argenter, que venia anells d'or, a pesseta y pico, y 'l pico era vuitanta ó cent rals.

Veig que en Manel balla molt ab la Quica. Què li n'sembra d'això?
Què vol que li diga? Ell se enten y balla ab companyia.

«El papel de estraza», que avans se publicava en Valencia, ara s'publica en Madrid. Que li probin tant bé 'ls signons com los caubells.

Escollí, Sr. Pau. ¿Qué faria si li deyan estafa? Li preguntà un home que n'havia estat víctima.
Dè, ¿que m'ho diu vosté?
No, senyor: li preguntó.
Donchs, si no m'ho diu, no vulguia saberho.

La prestidigitadora M. Anguinet, que cada dia té millor entrada, prepara la funció de despedida.

Escollí, avans contavan per duros, després per lliuras: luego per rals y maravedissos y ara per céntims. ¿Per qué fan això?
Jo li diré, perquè aixís, encara que 'ls valors baixan, las cantitats pujan y la miseria no s'conexi.

En Badó, noy de dotze anys, de Cardedeu, perquè ningú li trobés un niu de pardals que havia tret d'una olla del porxo de sa casa, va anar a amagarlo entre unas etsabaras, y 's va esquinçar los pantalons. Al arribar a estudi, lo mestre li preguntà:
¿De hont ven, Badó, ab los pantalons esquinçats? Després ta mare diu que es a estudi que t'espallias la roba.

Vinch d'amagar un niu de pardals entre las etsabaras del camí de casa, contestà ingenuament en Badó.
Ja cal que ho digas a ta mare.

Un altre noy del estudi, que havia sentit la resposta de 'n Badó, va procurar sortir avans que aquest y va anar a fer córrer lo niu. Quan en Badó no va trobar los pardals, va créuer que 'l mestre 'ls hi havia pres, pues ell a ningú més ho havia dit.
Passats cinch ó sis anys d'això, en Badó tenia relacions ab una nena molt maca del poble. Lo mestre, trobant un dia al seu ex-deixeble, li digué:
Si, senyor, sí, contestà, ab una nena molt maca.

Qui és?
Oh, qui és...
¿Abont se está?
Ja, vosté voldria saberho? ¡Ca, barret! Encara m'recordo del niu de pardals.

Sol·lució a las xaradetas del número anterior.
I. Or-gas. II. Si-mil.
Sol·lució al geroglífic.
Quatre quarts d'ós, mes tres tersos d'ós, multiplicat per dos, igual a quatre ossos.

XARADETAS.

I.
Prima es lo vellut,
Un soldat es dos.
Are a Barcelona
Se 'ns acosta 'l tót.

II.
Tot lo que s'veu, es primera,
Dos, hi han dos, un vell y un nou.
Sobre tot per la Quarésma
Poden sentir lo meu tót.

GEROGLIFIC.

En lo próxim número donarem las sol·lucions.

ALS SENYORS SUSCRIPTORS DE FORA.

Lo Noy de la Mare recorda als esprestats suscriptors, que en lo número passat, ó sia en el 27, fini ja el segon trimestre de suscripció, y que, a pesar de que molts no han pagat mes que el primer, se 'ls ha continuat enviant, sempre el número, contant que ja pagarian. Pero ara ja deurán compondrer que 'l Noy necessita quartets perquè voldria fer pesebre, y com també es una miqueta llaminer, comprar turrons per Nadal. En cambi 'ls está preparant, com aguinado, un regalet perquè passin las festas ab tota felicitat.

Los que no renovin, pues, las sevas suscripcions se entenderá que es que no volen que Lo Noy los vagia a véuer semanalment com fins ara, y aixís ho farà.

Lo Noy.
E. R.—Inocent Lopez,
Barcelona 1888.—Imprempta de Narcís Sanjaume y Compañya,
passaje de Escudellers, número 1.

PUNTS DE SUSCRIPCIO.
LIBRERIA ESPANYOLA
I. LOPEZ, EDITOR.
Carrer Ampie, 26,
y Rambla del Mitj, 20.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO.
BARCELONA, PORTAT A CASA.
Trimestre. 6 ralets.
FORA DE BARCELONA, FRANCH DE PORT.
Trimestre. 6 ralets.
Un número suelto, 4 cuartos.

ADMINISTRACIO Y REDACCIO
Carrer Ampie, 26. Libreria.

LO NOY DE LA MARE.

TRACTANT UN CONEGUT DE COMPRAR UNA TORRETA SE ACABÁ PER PARLAR DELS TESTOS QUE HI POSARIA, Y AL SER INTERROGAT L'AUTOR EN LA XOCOLATERIA DEL LLINONET SOBRE QUINAS FLORS LIAGRADAVANMES, PRORRUMPTI EN LO SEGUENT

SONETO.
Un LLIBRE BLANCH veient tant sols disfruta
Qui somnis de pursos necessita,
Y fora de l' ANOM' tot irrita
A qui del dols amor segueix la ruta.
La encesa rosa, de rosada aixuta,
Ne vol la nina que a un sarrau s'invia;
Y per portarlo al trau de la levita,
Un elegant, per un CLAVELL disputa.
Cada hu per lo seu gust n' escull floreta,
Com sol escullir sant cada devota;
Per ço de lo meu gust seguint la beta,
Perque en res de lo dit entench pilota,
Decb dirlos que per mi, parlant en plata,
Lo flor que jo vull mes... es FLON DE NATA
UN PARENT QUE LA SAP LLARGA

A UN ELEGANT DESVERGONYIT QUE, HAVENT VINGUT A MENOS PER DESGRACIAS DE FAMILIA Y LA PERDUA DE UN BRICH-BARCH, CARREGAT DE FARINA EN LAS COSTAS DE ALGER, ANAVA TANTPOBREY TANT ESPELLIFAT, QUE SE LI DEDICAVA LO SEGUENT

SONETO.
Plumero al cap d' un any d' espolsar salns,
Tronat geb d' andalus, grua ab pendaxtos,
Coixi mitj rebentat de dins de matxos,
Madeixa de desfilas per fer calns;
Cóngre estantis que mal olor exhalns,
Feix ambulants d' espellifats conatxos,
Manyoch de perruquer fet de mostatxos,
De fer volar coloms barret sens alas,
Victima trista de la fam que t' menja!
No penjan no mes lassos d' una monya
Que del teu traje, de qui t'fat se venja;
Pero no lingas por, porque ets tan tronja.
Que encar que al fi t'caura tot lo que t'penja
No t'caurá may la cara de vergonya
PART DE LA FAMILIA.

A UNA DONA GRAVADA DE VEROLA QUE, HABENTSE PROPOSAT ENTABANAR A UN MINYO DE BONA FAMILIA, TRACTAREN LOS PARENTS DE ANARLA A TROVAR; PERÓ MES BENACONSELLATS PER UN APOTECARI DEL CARRER DE BAIX, LI DEDICAREN LO SEGUENT

SONETO.
Garbell mal fabricat per la verola
Fet ab pell esbotzada de timbala;
Paret feta mal-bè ab mil cops de bola
O blanco de algun tiro de pistola;
Mes sots que carretero téns tu sola;
Garrer mal empedral; de pou escala;
Escorradora en que lo peix se sala
Mentes, mirantisio trist, lo gat miola;
Per ralas rosegat tros de candela,
Carotà que a una bresca se assimila,
Brodat, del que ha saltat ja la articula.
Pero sent tu garbell y no sent nula
Te n' diriam com estas una pila
Garbella to que hem dit, y t' que ets caluda
TOTA LA FAMILIA.